

som straf, skønt denne strafart, bortset fra et midlertidigt tilbagefald ved straffelovstillægget, blev ophævet ved forordning af 24. september 1824“. Disse betænkeligheder fandt udtryk i et ændringsforslag, hvorved anvendelse af konfiskation betinges af, at der idømmes fængsel i mindst 2 år. Med denne ændring mente udvalget at kunne tiltræde bestemmelsen, som dog forventedes taget op til fornyet behandling, når konfiskationsreglerne som helhed gøres til genstand for overvejelse i straffelovskommissionen. Landstingsudvalgets flertal delte de i folketinget ytrede betænkeligheder og udtaler i sin betænkning: „En sådan konfiskation kan ramme ulige for samme handlinger, hvortil kommer, at den efter flertallets mening endvidere kan virke som en irrationel tillægsstraf til den iøvrigt forskyldte straf overfor personer, der tilfældigvis er formuende. Flertallet finder derfor, at det er et spørgsmål, som i høj grad trænger til nærmere principiel undersøgelse.“

Andre bestemmelser.

Udover den ændrede affattelse af kapitlerne 12 og 13 indeholder loven enkelte andre bestemmelser. Der er et par strafskærper i kap. 14 — forbrydelser mod den offentlige myndighed — og kap. 15, forbrydelser mod den offentlige orden og fred. I sidstnævnte kapitel er også indsat urolovens bestemmelse om straf for urostiftere ved offentlige møder o. lign. Men særlig skal omtales den ændring, som § 129 a, stk. 2, er undergået. Paragraffens stk. 1 er et værn mod offentliggørelse af bevidst usande gengivelser eller falske citater af meddelelser om faktiske forhold fremsat i retsmøder eller givet i rigsdagens, kommunale eller offentlige råds eller myndigheders møder; her er kun sket den forandring, at strafferammen, som før spændte fra bøde til fængsel indtil 6 måneder, nu udvides til fængsel indtil 2 år. Derefter hedder det i stk. 2:

„På samme måde [d. v. s. med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år] straffes den, der ved *bevidst usandfærdigt offentligt at tillægge regeringen eller nogen anden offentlig myndighed en handling*, som den ikke har foretaget, skader landets interesser i forhold til udlandet.“

Ved denne formulering begrænses, som det anføres i folketingsudvalgets betænkning, det straffbares område væsentligt, ikke alene i relation til regeringens forslag; men også i forhold til den hidtidige bestemmelse. Denne brugte udtrykket „er egnet til at